

over Landstinget. Jeg veed ikke rigtigt, hvad dermed kan menes; men Ordene har jeg ikke brugt, og Tanken har jeg heller ikke havt. Jeg troer ikke, at Folkethinget har anden Op-gave som Repræsentation end at udtale sin Overbeviisning; men om denne Overbeviisning er Landstinget ubehagelig, er ikke det Samme som at ville tage Hævn eller Straf. Dertil vilde udfordres en Magt over Landstinget, som Folkethinget ikke har. Vi have Ret til at forkaste Landstingets Forslag, naar vi ikke synes om dem, og den samme Ret har Landstinget; men noget Andet er, om en Deel af Repræsentationen i Længden vil være stærkt nok til at stille sig imod et Forslag, som Opinionen kræver, og som den ene af Rigsdagens Afdelinger næsten eenstemmig understøtter. Jeg holder paa, at intet Landsting, valgt efter den gennemfete Grundlov, vil være istand til i Tiden at standse Fæstefagen, og at den ærede Minister, hvis han skulde have den Skæbne at forblive længe paa sin Plads, vil see, at Opinionen og Folkethinget ville være istand til at skabe en Minister, som kan komme dem imøde.

Bregendahl: Da jeg igaar anmodede den ærede Formand om at faae Ordet imod Slutningen af Forhandlingerne, stete det for i Henshold til mine Uttringer tidligere i Mødet at tage det Undringsforslag tilbage, som jeg har stillet under Nr. 30, og som jeg herved tager tilbage.

Formanden: Forslaget under Nr. 30 er saaledes taget tilbage. Jeg skal spørge, om Noget optager det (Opfold). Da Ingen optager det, er det saaledes bortfaldet.

Bregendahl: De Uttringer, der faldt senere i Gaarsmødet, og ligeledes de Uttringer, der idag ere komne fra det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), foranledige mig dog til at fremkomme med nogle Bemærkninger. Med Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler anførte idag, kan jeg ikke Andet end udtale min Glæde over ogsaa at finde ham som Modstander af det Undringsforslag, der er stillet af Fleertallet under

Nr. 13, men iøvrigt skal jeg, forsaavidt det ærede Medlem udtalte, at jeg, fra tidligere af at have været Modstander af Hovedtanken i Lovforslaget: Udbredelse af Selveiendom, nu havde erklæret, at jeg billiger denne Hovedtanke, sige, at det ærede Medlem i saa Henseende befinder sig i en Misforstaaelse. Jeg har aldrig nogenstunde udtalt, at jeg var en Modstander af Selveiendoms Indførelse; jeg har kun bestandig været, er det endnu og antager, at jeg vil vedblive at være en Modstander af Selveiendoms Indførelse, naar dette skal skee gennem en directe Tvangslovgivning. Derimod er jeg en Tilhænger af og har altid hyllet den Anskuelse, at man ved alle retfærdige og billige Bestemmelser burde søge at fremme Selveiendom gennem frivillige Overeenskomster. Jeg skal derefter ikke videre opholde mig ved de Udtalelser, der ere komne fra det ærede Medlem. Det kan vel være, at jeg befinder mig i nogen Uoverensstemmelse med ham med Hensyn til Lovforslagets § 10, men jeg kan dog ikke forlade hans Uttringer uden at udtale, at det har glædet mig, at jeg har troet at kunne udlede af hans Udtalelser, at han fremdeles vil yde sin Medvirkning til, at der ad den Vej, som her er betraadt, kan virkes for Selveiendoms Fremme, og ikke vil opgive Forsøget paa at gaae videre frem ad denne Vej. Naar jeg derimod seer hen til de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører mod Slutningen af Mødet igaar, da kan jeg, forsaavidt jeg har opfattet dem rigtigt, ikke Andet end meget beklage dem. Jeg har nemlig opfattet hans Udtalelser saaledes, at han nu vilde opgive Forsøget paa at fremme Indførelsen af Selveiendom ad den Vej, som er betraadt ved det Lovforslag, han selv har indbragt i denne Samling, og som nu foreligger til Behandling. Det skulde glæde mig, om jeg havde misforstaaet ham; men er dette ikke Tilfældet, kan jeg ikke sige Andet, end at det undrer mig meget, at den ærede Ordfører saa tidligt vil opgive at gaae den Vej, han nu har betraadt; thi det kan let faae Udseende af, som om hans Forsøg i saa Henseende ikke havde været alvorligt meent, hvad jeg dog troer, det har været. Jeg skal imidlertid ikke nægte, at mit Haab om ad